

bruger, et Fradrag paa 2,000 Kr. i denne Ejendom, men hvis han driver et Haandværk, har han slet intet Fradrag. Hvis Ejendommen er 6,000 Kr. værd; har den ene, Landbrugeren, 2,000 Kr. Fradrag; men den anden, Haandværkeren, 500 Kr. Fradrag. Er Ejendommen 4,000 Kr. værd, har Landbrugeren 2,000 Kr. Fradrag; Haandværkeren kun 1,000 Kr. Og saa har man oven i Købet dertil føjet den Bestemmelse, at selv disse smaa og ganske ringe Afdrag, man indfører, skulle kun finde Anvendelse paa saadanne Haandværkere, der kun arbejde med egne Hænder, med Hustrus eller Børns Hjælp. Det er altsaa et Faktum, at naar en saadan Haandværker antager en Læredreng; be-røver man ham øjeblikkelig dette ringe og knappe Fradrag, man har indført i Loven. Det er i og for sig en underlig Maade at opmuntre Oplæringen af Lærlinge paa, at man stiller en saadan Mand, der sidder med et Hus paa indtil 6,000 Kr.s Værdi; det Valg. Saa snart du antager en Læredreng, saa væk med Fradraget til Ejendomsskyld. Men det er maaske de mindre Hensyn. Men det forekommer mig, at det er en virkelig alvorlig og uigen-drivelig Ulighed og Ubillighed, man der har indført mellem Ejendomme af selv-samme Værdi, blot fordi der drives Næ-ring af forskellig Art paa dem. Det er egentlig saadan — da man gjorde Forsøg paa at faa det rettet, blev det oven i Købet afvist —, at det berettiger den Ytring af Socialdemokratiets Ordfører i Gaar, som ellers ikke gerne skulde kunne siges, at de Skattelove, der ere gennem-førte, ere Klasselove. Men paa hvilken Maade vil man ellers kunne forsvare, at sidder der en Skræder i et Hus, faar han intet Afdrag, men er det en Husmand, skal han have et Afdrag paa 1,000 eller 2,000 Kr.? Der er ikke Spor af Mening i den Ting. Naar man overhovedet i Landbruget gerne med Stolthed pynter sig med Navnet: det bærende Erhverv, bliver det dobbelt meningsløst, at det bærende Erhverv skal have Afdrag op til 12,000, medens de andre Stakler, der blive baarne, ikke maa faa Afdrag.

Jeg skal ikke opholde mig stærkt ved det, men det er en Regning med den lille Tabel, der forekommer mig ganske uan-stændig fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg var ikke den Gang Medlem af Tinget, men som udenforstaaende var jeg med til at indgive forskellige Andragender; og det har altid forbavset mig, at man ikke gik med til at stille Husene lige uden Hensyn

til det Erhverv, der drives i disse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) havde Ret, naar han gjorde gældende, at Fra-drage i det hele maaske vare lidt kar-rige, og at de maaske skulde række lidt højere op end til 12,000 Kr. Jeg tror, at man med desto større Styrke kunde er-klære, at de vare forringe og smaalig satte, naar det drejede sig om en anden Sam-fundsklasses Ejendomme. Konseilspræsi-dentens Udtalelser vare jo noget korte, maaske har jeg lagt mere ind i dem, men jeg forstod det, som det blandt andet og saa var denne Uret; han vilde rette; og dermed vil jeg udtale min Tilfredshed. Jeg vil sige, at dersom ikke de større Formaaler naas, der ere tilsigtede med Lovforslaget, hvad jeg ikke tror, kunde jeg ønske at føje mit Ønske til de mange andre, der ere fremsatte, om at man, naar der nu bliver nedsat et Udvalg, vil søge at foretage saadanne smaa prak-tiske Rettelser; som der virkelig er Grund til. Og der forekommer mig her at være Forhold, som man ikke kan være bekendt at undlade at rette.

Naar Lejligheden derimod er bleven greben til i dette Øjeblik at fremsætte et Forslag, som uden at sige, hvad Meningen er og uden at rette Manglerne ved Haandværkeres Ejendomme eller andre kun fore-slaar at stoppe den i Gang værende Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld for derefter at anstille Undersøgelser og Forsøg for mulig at finde noget bedre, kan jeg paa den Gruppens Vegne paa hvilken jeg taler, lige saa lidt som de andre Grupperes Ordførere tilbyde den højt ærede Minister vor Medvirksomhed. Det kan være, at vor Stilling bestemmes ud fra forskellige Motiver. Jeg hører i alt Fald ikke til dem; og saa vidt jeg forstod, hørte det ærede Medlem fra Kerteminde (A. P. Andersen) heller ikke til dem, der vare overbeviste om, at Hartkornsskatterne vare saa uretfærdige Skatter. Egentlig er jeg tilbøjelig til at mene, at man den Gang jagede vel hurtigt, og navnlig er jeg tilbøjelig til at misbillige det Overbud, der skete fra Landstingets Side. Det er jo en bekendt Sag, og det vide de Herrer jo alle, at fra Venstres Side var man ikke saa dristig at ville gaa til en Afskaffelse af samtlige Hartkornsskatter, det skete først efter et Forslag fra det andet Tings Side. Men selv om jeg hørte til dem, der tvivlede paa, at det var saa nødvendigt at foretage den store Skatteforandring, hører jeg paa den anden Side absolut til dem,